

Ara arriba el moment del coratge i la destral,
de parlar cara a cara amb un àngel rebel
de fer camí, d'amagar les criatures i les raons.
Hem sabut de l'infern, de les cendres de la pipa de la pau
barrejant-se amb la sang de qualsevol naufragi.
Hem sabut calamitats. Jo no voldria parlar de calamitat
però ho hem sabut,.
He pensat en tu, autèntic, irresponsable.
He pensat en tu, en la meua sort, una imatge gairebé còmica,
absurda, insospitada, el teu cos tranquil, daurat.
Aquells besos enormes. He pensat molt en tu.
El sentiment de la tribu, llavors, una violència amagada entre
[els queviures.
queda poca aigua, vull tornar a casa, a casa meua, hem sabut
[calamitats.
Ara arriba el moment en què ens demanen coratge,
ara ja no recorden quantes vegades nosaltres vam demanar el
[seny.
Ara el meu coratge i el teu serà pujar una muntanya.
Agafar tot el que tenim, quatre pedres de colors, les nostres
[mans, la nostra pau.
Fugir i des d'allà dalt veure el que ens queda de consciència.
No em demanaran una lluita que no em crec.
Lluitarem amb el silenci, a les muntanyes.
La violència amagada dins el cor, les cançons als llavis,
pensaré en tu quan no podré més.
Ara arriba el moment de fer camí.

No és la fúria el que ara necessitem.
No és la fúria de la sang.
Amb aigua fresca i vi sadollarem la set.
No amb la fúria de la sang filtrant-se en la terra.
No són ànimes ulcerades el que necessitem
sinó una clara carrera de boques i dents
reclamant la vida.
No és la fúria de la sang
sinó és la sang vessada amb l'encant
d'una criatura nascuda del ventre càlid
d'una femella atònita i lleugera
com una cadernera delirant de llum.

Vull l'estel.

No em digues tot el temps que fa que dorms dempeus.

No em recordes el gust de les olives.

Vull la sal.

No et lledes les sabates plenes d'arena.

Hauries de guardar-la com un tresor o un llapis esmolat.

Vull el pèl de la tortuga.

No em deixes beure la llima d'aquell arbre.

No em deixes amarga de sang i de violetes.

No trenques el cànter de l'aigua ara que hem de tornar

al desert i els mosquits i les bresquilles i una xiqueta

i dues parpelles i cada volta que em recordes la festa en les

[muntanyes,

i cada volta que em recordes quan vam fugir i la claveguera i la

[bandera

i la xiqueta i no em recordes més el gust de les olives podrides.

Vull l'estel i el núvol i que ploga i les sabates del meu germà

i el cos del teu germà i la cançó de la sembra i la ruda i la sang i

[l'horta i el desert.

Però vull l'estel que ens guiava.